

Az én imádságom

Minden este az az imádságom:
 Én Istenem, nézz szét a világon!
 Hints örömet milliók szívébe —
 Legyen már a nagy világon béke!

Nézd a cipőm, nézzed a ruhámat...
 Egyik lyukas, másikon res támadt
 S apukámnak nincs másikra pénze —
 Legyen már a nagy világon béke!

Szánakozz már az édesanyámon;
 Szívem úgy fáj, mikor busznak látom!
 S mikor ölel, könny ragyog szemébe —
 Legyen már a nagy világon béke!

Ó, add vissza Nagymagyarországot!
 Tedd boldoggá az egész világot!
 Imádságom találjon Elédbe —
 S tedd, hogy legyen már a Földön béke...

Gracza János

B U C S U

Miért is oly gyöngye a szó
 a gyermeki ajkon?
 mért nem angyal trombitája
 mostan az én hangom?
 Beleharsognám az Égbe:
 „Nagy, nagy nap van itten!
 Kedves Tanító urunkat
 áldja meg az Isten!
 Áldja meg a drága szívét,
 hogy tudott szeretni;
 azt a sok, sok szeretetet
 nem fogjuk feledni!

Áldja meg két szemét, meilylei
 a szívünkig látott
 s Napként növelte abban a
 hit- s tudásvilágot!
 Áldja meg a szava mézét,
 a mosolyt az arcán:
 drága kincs lesz nekünk ez az
 életünk nagy harcán,
 azon a nagy könnyes harcon,
 melynek vágya éget,
 melyre talizmánként visszük
 a sok szép emléket.“

Messze megyünk, egyre messzebb,
 de amíg csak élünk,
 egy-egy áldó pillanatra
 mindig visszatérünk
 s nem találjuk tán itt azt, ki
 bezárt a szívébe...?
 jó Tanító urunknak a
 szívünkbe a képet
 Ezt a képet megőrizzük

szüleinké mellett...
 — hogy ezt mostan megvallhassuk
 szólnom azért kellett!

Bucsu-napja ez ma nekünk
 e szép iskolában...
 és most a lelkünk kertjében
 csupa szent virág van!
 Jó Tanító ur szívére
 hintjük a virágot:
 áldja meg az Isten, ha csak
 már valakit áldott!

Balázs Győző.

A névtelen hős

Levente- vagy legényegyleti előadáson előadható színmű, 1 felv.

Irta: Barcsák István.

Személyek: v. Molnár József gazdalegény
 Juliska, a menyasszonya
 Ábris bácsi, vasuti őr
 Medgyes Mihály gazda
 Vasutas.

Szin: Vasuti megálló (nagyobbfajta őrház) váróterme. Háttal ajtó, jobbra ajtó, balra ablak, felette „Pénztár“ felirású tábla. Jobb sarokban kályha, középen asztal, körötte székek vagy padok. Történik napjainkban.

I. JELENET.

Ábris bácsi, Medgyes Mihály.

Medgyes: (45 éves, falusi gazda, Ábris bácsival az asztalnál ülnek és beszélgetnek)...

...Már régen meg kellett volna látogatni őket, de sohse jutottam hozzá eddig, most oszt rászántam magam. Addig is egy hétig majd csak el lösznek a ház körül, az asszony, meg a gyerekek...

Ábris bácsi: (50 éves, szakállas vasuti őr, — sóhajt.) A gyerekek! Ha az nem lött vóna, nem is láttá vóna meg akkor engöm a vonatablaktól. Mert csak amiatt maradtam ezen a vidéken. Legalább messziről lássam, hogy növekedik, hogy csepereedik embörré?

Medgyes: Nem ismer téged?

Ábris bácsi: Dehogy nem, mint Ábris bácsit, az öreg baktert, mert ha mindenkit kerülök is, azt már nem tudtam